

Υπόθεση 323/81

Jan Amesz και λοιποί κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Διαγραφή »

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα G. Federico Mancini της 1ης Απριλίου 1987	2935
Διάταξη του πρώτου τμήματος του Δικαστηρίου της 2ας Ιουλίου 1987	2938

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI της 1ης Απριλίου 1987 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Στις 28 Δεκεμβρίου 1981 εννέα υπάλληλοι του Κοινού Κέντρου Ερευνών που βρίσκεται στην Ispra, Ιταλία, άσκησαν προσφυγή (υπόθεση 323/81) ζητώντας την ακύρωση των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών του Φεβρουαρίου και Μαρτίου 1981, που είχε εκδώσει η Επιτροπή βάσει του κανονισμού 397/81 της 10ης Φεβρουαρίου 1981 (ΕΕ L 46, σ. 1). Οι προσφεύγοντες Jan Amesz, Rolf Bauch, Jakob Flamm, Hans Hoffmann, Helmut Knoepfel, Henricus Nijman, Anton Birke, Helmut Henrichs και Bernd Weckermann προβάλλουν ιδίως ότι το Συμβούλιο καθόρισε τον συντελεστή αναπροσαρμογής για την Ιταλία, προκειμένου να προσαρμοσθούν οι μισθολογικοί πίνακες και τα άλλα στοιχεία που αποτελούν το μισθό, χωρίς να λάβει

υπόψη τις αυξήσεις των τιμών που σημειώθηκαν τον Οκτώβριο 1980 και των σημαντικών διαφορών που υπάρχουν μεταξύ των δεικτών κόστους ζωής στην επαρχία του Varese και στη Ρώμη. Κατά συνέπεια, ζητούν από το Δικαστήριο: α) να αναγνωρίσει ότι τουλάχιστον από την 1η Ιουλίου 1980 δικαιούνται αποδοχές, κατ' αντιστοιχία προς την αγοραστική δύναμη που διαπιστώνεται στην επαρχία του Varese, και β) να καταδικάσει την Επιτροπή να τους καταβάλει την αντίστοιχη διαφορά μαζί με τους αντίστοιχους τόκους.

Με Διάταξη της 20ής Ιανουαρίου 1982, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος ανέβαλε τη δίκη επ' αόριστον μέχρις ότου εκδοθούν οι αποφάσεις του πρώτου τμήματος επί δύο παρόμοιων προσφυγών που είχαν ασκήσει πριν από δύο χρόνια επτά από τους προσφεύγοντες (υπόθεση 543/79, Birke κατά Επιτροπής, και συνεκ-

* Μετάφραση από τα ιταλικά.

δικασθείσες υποθέσεις 532, 534, 567, 618, 660/79, Amesz και λοιποί κατά Επιτροπής).

Η αναμονή υπήρξε μακρά. Στις 15 Δεκεμβρίου 1982, το Δικαστήριο αποφάνθηκε με δύο παρεμπιπτούσες αποφάσεις (Συλλογή 1982, σ. 4425, ιδίως σ. 4465) ότι «ο κανονισμός 3087/78 (βάσει του οποίου υπολογίστηκαν τα προσβαλλόμενα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών) δεν εφαρμόζεται... κατά το μέτρο που δεν λαμβάνει υπόψη το κόστος ζωής στο Varese και περιορίζει την έναρξη της αναδρομικής ισχύος της προσαρμογής του συντελεστού αναπροσαρμογής στην 1η Ιανουαρίου 1978... η Επιτροπή οφείλει να γνωστοποιήσει στο Δικαστήριο... τα μέτρα που θα έχει λάβει για να συμμορφωθεί με την παρούσα απόφαση». Το Φεβρουάριο 1984 η Επιτροπή συμμορφώθηκε με την εν λόγω απόφαση και ανακοίνωσε στο Δικαστήριο ότι το Συμβούλιο με τον κανονισμό 3681/83 της 19ης Δεκεμβρίου 1983 (ΕΕ L 368, σ. 1) τροποποίησε αναδρομικά από την 1η Ιανουαρίου 1976 τους συντελεστές αναπροσαρμογής που εφαρμόζονται στις αποδοχές, αφενός, των υπαλλήλων που υπηρετούν στην Ιταλία με εξαίρεση το Varese, αφετέρου, των υπαλλήλων που υπηρετούν στο Varese. Σύμφωνα με αυτή την ρύθμιση κατέβαλε η Επιτροπή σε όλους τους προσφεύγοντες τις καθυστερούμενες αποδοχές που δικαιούνταν.

Οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι δεν είναι εντούτοις ικανοποιημένοι με αυτή την καταβολή. Αντιθέτως, προβάλλουν αξίωση αποζημιώσεως για δύο λόγους: πρέπει να αποκατασταθεί, αφενός, η ζημία που προέκυψε συνεπεία της καθυστερημένης προσαρμογής του συντελεστού αναπροσαρμογής, αφετέρου, η ζημία που προέκυψε από την απώλεια της αξίας της ιταλικής λίρας που επήλθε μέχρι την καταβολή των καθυστερημένων αποδοχών (για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε τις προτάσεις μου της 11ης Δεκεμβρίου 1984, Συλλογή 1985, σ. 39). Με τις οριστικές αποφάσεις (15 Ιανουαρίου

1985, Συλλογή 1985, σ. 55) έγινε δεκτή μόνο μία από αυτές τις αξιώσεις. Πράγματι, η Επιτροπή καταδικάστηκε «να καταβάλλει τόκους υπερημερίας, προς 6 % ετησίως επί του ποσού των καθυστερούμενων αποδοχών που κατέβαλε σε εκτέλεση του κανονισμού 3681/83». Αντιθέτως, το αίτημα περί αποκαταστάσεως της ζημίας που προεκλήθη λόγω υποτιμήσεως του νομίσματος απορρίφθηκε ως απαράδεκτο, επειδή συνιστούσε «νέο» αίτημα.

2. Μπορούσε λογικά να αναμένεται ότι οι αποφάσεις αυτές θα αθούσαν τους προσφεύγοντες το 1981 να δεχθούν να κλείσει και η υπόθεση 323/81. Αυτό όμως δεν έγινε. Με δικόγραφο της 19ης Ιουνίου 1985 ανακοίνωσαν στο Δικαστήριο ότι εμμένουν στην προσφυγή τους. Ναι μεν οι αξιώσεις τους ικανοποιήθηκαν κατά ένα μεγάλο μέρος, εξακολουθούν όμως να υφίστανται ορισμένα επίμαχα ζητήματα. Κατά τη γραπτή διαδικασία οι προσφεύγοντες εξέθεσαν σχετικά τα εξής:

- α) διαφορετικά από τους υπόλοιπους προσφεύγοντες οι Henrichs και Weckermann δεν ήταν διάδικοι στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι προαναφερθείσες αποφάσεις και επομένως έχουν αξίωση καταβολής τόκων υπερημερίας από την υποβολή της διοικητικής ενστάσεως·
- β) με τις προαναφερθείσες αποφάσεις κρίθηκε το ζήτημα του συντελεστή αναπροσαρμογής για την Ιταλία μόνο εν μέρει. Μετά την έκδοση του κανονισμού 3681/83 απομένει να καθορισθεί η μέθοδος κατά την οποία πρέπει να διορθωθεί ο συντελεστής αναπροσαρμογής για την επαρχία Varese στο πλαίσιο της ανά πενταετία επανεξέτασεως·
- γ) Η ζημία που προέκυψε από την υποτίμηση της ιταλικής λίρας δεν έχει μέχρι στιγμής αποκατασταθεί·
- δ) το επιτόκιο 6 % που καθορίστηκε από το Δικαστήριο με τις αποφάσεις της 15ης Ιανουαρίου 1985 δεν μπορεί να ισχύει και

για τους τόκους που πρέπει να καταβληθούν μετά την επανεξέταση. Οι τόκοι αυτοί μαζί με την αποζημίωση λόγω της υποτιμώσεως πρέπει, επομένως, να καταβληθούν όχι από την υποβολή της διοικητικής ενστάσεως αλλά από τη γένεση της κύριας αξιώσεως·

- ε) η Επιτροπή πρέπει εν πάση περιπτώσει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της όλης διαδικασίας.

3. Η προσφυγή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Όσον αφορά το σημείο α), η Επιτροπή δήλωσε ότι κατέβαλε σε *όλους* τους υπαλλήλους που άσκησαν προσφυγή το 1979 τόκους υπερημερίας. Οι Henrichs και Weckermann, παρόλο που οι αποφάσεις της 15ης Ιανουαρίου 1985 δεν τους αφορούν άμεσα, προσέβαλαν τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών εκείνου του έτους στο πλαίσιο των υποθέσεων 594 και 719/79 (που αυτοί οι ίδιοι θεώρησαν με έγγραφό τους της 12ης Μαρτίου 1986 ως « περατωθείσες ») και αποζημιώθηκαν αντίστοιχα. Οι προσφυγές με τις οποίες οι δύο προσφεύγοντες ζητούν να ακυρωθούν τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών για το Φεβρουάριο και το Μάρτιο 1981, και να καταβληθούν οι καθυστερούμενες αποδοχές και οι αντίστοιχοι τόκοι, είναι επομένως χωρίς αντικείμενο.

Όσον αφορά την ανά πενταετία επανεξέταση των συντελεστών αναπροσαρμογής [στοιχείο β)], ορθώς τονίζει η Επιτροπή ότι οι εννέα υπάλληλοι δεν έχουν κανένα έννομο συμφέρον για έκδοση αποφάσεως από το Δικαστήριο επί νομικής πράξεως που δεν έχει ακόμη εκδοθεί. Επιπροσθέτως, η επανεξέταση αυτή δεν αφορά τον κανονισμό που προσέβαλαν οι προσφεύγοντες (397/81)· χρονικό σημείο αναφοράς αυτού του κανονισμού είναι η 1η Ιουλίου 1980, ενώ η επανεξέταση αφορά χρονικό διάστημα που αρχίζει την 1η Ιανουαρίου 1981. Και σ' αυτή επομένως την περίπτωση η προσφυγή είναι χωρίς αντικείμενο.

Το ίδιο μπορεί να λεχθεί και σε σχέση με το στοιχείο δ). Η αξίωση που προβάλλουν οι προσφεύγοντες αναφορικά με την έναρξη των τόκων υπερημερίας μου φαίνεται ότι καταρχήν ευσταθεί· όπως όμως η αξίωση για διαφορετικό επιτόκιο, αναφέρεται και αυτή η αξίωση σε ποσά τα οποία λόγω ελλείψεως κανονισμού που να ρυθμίζει την επανεξέταση δεν μπορούν να υπολογισθούν συγκεκριμένως. Όσον αφορά την αξίωση αποζημιώσεως λόγω υποτιμώσεως του νομίματος [στοιχείο γ)], αρκεί τελικά να τονισθεί ότι το σχετικό αίτημα προβλήθηκε για πρώτη φορά με την απάντηση: κατά το άρθρο 19 του οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 38 του κανονισμού διαδικασίας, είναι επομένως απαράδεκτο.

4. Κατόπιν αυτών των σκέψεων, προτείνω να απορριφθεί η προσφυγή των Jan Amesz, Rolf Bauch, Jakob Flamm, Hans Hoffmann, Helmut Knoepfel, Henricus Nijman, Anton Birke, Helmut Henrichs και Bernd Weckermann της 28ης Δεκεμβρίου 1981. Κατά το άρθρο 70, δεύτερη φράση, του κανονισμού διαδικασίας, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.